

Feledni nem szabad (A barcaföldvári mártírok emlékezete) 2017.11.04.

Szerző Administrator
2017. november 05.

2017. november 6., hétfő, Közélet

A szerző felvétele Ungvári Barna András és Nagy János Tizenhatalmadik alkalommal gyülekeztek szombaton Barcaföldvár határában az emlékezők kegyeletüket leróni az egykori –; a második világháború utolsó hónapjaiban a román hatalom által szovjetekkel kötött fegyverszüneti egyezmény nyomán létrehozott –; haláltábor poklát átélte, illetve ott életükkel fizető magyar és német katonák, honfitársaik emléke előtt. A már hagyományosan az 1956-os nemzeti gyásznapon szervezett megemlékezésre idén is viszonylag szép számban érkeztek elsősorban az idősebb nemzedék képviselői.

A földvári fogolytáborba kerültek azt érezhették, itt most mindennek vége, és egy rövid szempillantásig még Isten is elhagyta őket. Gyakran kérdezhették, van-e még remény, lesz-e e földi életben tovább. Sokak számára Pál apostol római leveléhez írott levelének sorai –; „az igaz ember hitből él” –; az életet jelenthették, jelentették –; fogalmazott felszólalásában Ungvári Barna András volt hídvégi, jelenleg uzoni református lelképásztor Nagy János hídvégi református lelkész, házigazda köszöntőszavait követően.

A barcaföldvári egykori fogolytábor utolsó nyomain már jó pár éve a földdel váltak egyenlővé. Az ott elhunytak, szenvedők emlékének feltámasztója, Ungvári Barna András az előző években befejezve az elhurcolt miklósváriak visszaemlékezéseit a szovjet katonák sírkertjében felállított andezit emlékmű árnyékában, rövid történelmi áttekintést követően a feldobolyi Bacsó Lajos szavait hívta segítségül a borzalmak felvillantására. A sajnos most már csak néhány Bacsó Lajosként említhető egykori földvári fo-goly Benkő Levente újságíró, történész segítségével részletes vallomásban hagyta hátra az utókornak a maga és hat falutársa által megéltet, a hamis csábító üzenettől, mellyel először a sepsiszentgyörgyi börtönbe csalták el őket a hatóságok, majd a fogolytáborba történő szállításuktól, illetve a szomszédos falubeli kalandjaikon keresztül egészen a kivételes szerencsével, hosszas tervezés után 1945 márciusában megvalósított szökésig, végül hazatérésükig. E sorok is kegyetlen állapotokról, betegségekről, halálról, nyomorról, hányattatásról szólnak. Van Isten, és aki hiszi Istent, annak van istene –; idézte néhány Bacsó Lajosnak a Vadas-tető árnyékában a hazatérés útján elhangzott mondatát a lelképásztor. Ahogy Bacsó Lajos számára, mások számára is ily módon van és lehet szabadulás. „Valahányszor úgy érezzük, az Úristen elfordította fejét tőlünk, lehunyta szemét, jusson eszünkbe a hit fontossága. A Szentírás tanítja, van ilyen időszak, de létezik ugyanakkor a bocsánat és a kegyelem is. Az soha nem történhet meg egy ember életében, hogy az Úristen cserben hagyja őt, mert szeretete és hűsége örökkévaló” –; zárta beszédét Ungvári Barna.

„Az emlékezés, a szörnyűségek felidézése, kísérletünk, hogy a szenvedők helyzetét átéljük, elnémit minket. Nehéz bölcsességet mondani, nehéz a mértékre választ találni, és nehéz vigasztalni. Ilyenkor imában keressük a választ, a reményt, amint tették az élet és halál mezsgyéjén küzdők a földvári táborban. Mi, szabadok az emlékezés órájában döbbenünk rá, hogy sokkal felelősebben kellene gazdálkodnunk Istentől kapott időnkkel, alaposabban kellene különbséget tennünk jó és rossz között” –; mondta áldásában Nagy János.

A történelmi egyházak képviselőin kívül Ambrus Izabella brassói RMDSZ-es képviselő, valamint Bedő Zoltán újságíró a vitézi rend képviselőjében szolt a megemlézőkhöz. Előbbi szerint a jajsavaktól hangos múlt lehet megerősítő és ösztönző a jelenben. Elődeink a szabadságeszményért vérüket és életüket adták, és e harc máig sem ért véget.

„Fontos, hogy értékeljük szabadságunkat, de egyúttal felismerjük a jelen harcait is, nyelvünk, iskoláink, szimbólumaink megtartásáért, a magyar tisztségviselők meghurcolásáért” –; fogalmazott Bedő Zoltán felidézve: történelmünk során nemcsak messziről jött hordák mészárosolták a magyarságot, hanem a területszerzési szándékkal betörő szomszéd népek is, annak ellenére, hogy a magyar királyság védőszárnyai alatt cseperedtek nemzetté. Az 1944-ben Barcaföldvárra hurcoltak egyetlen bűne a származásuk volt, de ez eléggé súlyosnak bizonyult, hogy sokuk életét aljasul kioltásák. A kommunizmus sem volt képes a gyilkosságok emlékét elmosni, majd a fordulat után pár ember áldozatos munkája révén eljöhett a kegyeletteljes emlékörzés ideje, és 18 éve lehetségessé vált a méltó megemlékezés. „E vérrrel megszentelt helynek arra kell emlékeztetnie, hogy bármikor az itt kiszorított honfitársaink sorsára juthatunk. Ezt elkerülni éberséggel lehet, bátorságot, erőt és egységet mutatva fel a ránk vicsorgóknak. Szükséges a megbocsátás, de feledni nem szabad” –; zárta felszólalását.

A megemlékezést az ürmösi unitárius dalárda tagjainak éneke, Szász Ferenc brassói unitárius lelkész, Ferencz Nagy Zoltán, a brassói Áprily Lajos Főgimnázium, valamint Ungvári Rebeka, a Székely Mikó Kollégium diákjainak szavalata tette ünnepélyesebbé. Az esemény zárásaként a jelenlévők megkoszorúzták az emlékművet, majd a himnuszok hangzottak fel. Ungvári Barna örömet fejezte ki, hogy több mint 150-en idén is eljöttek, és arra kérte a jelenlévőket: igyekezzenek átadni emlékeiket (tárgyikat is) az utódoknak, hogy a sokat szenvedettek áldozata ne merüljön feledésbe. Szerző. Nagy D.István